

Erwin COOLS

Directeur Chirojeugd Vlaanderen

Met een *gocart* brachten de leerkrachten van basisschool Sint-Clara in Arendonk hun directeur Erwin COOLS (53) op zijn laatste werkdag daar, al trappend naar school. De voorbije lente verruilde COOLS het directeurschap van de school voor dat van Chirojeugd Vlaanderen. Uitgekeken op het onderwijs was hij niet, maar de roep en het engagement van de Chiro waren te verlokkelijk.

‘Prompt had de microbe ook mij te pakken’

Erik DE SMET

Het ruikt naar verf en lijm op het hoofdkwartier van de Chiro. Van 25 tot 30 augustus vindt in Merksplas het leiding-bivak *Krinkel* plaats, waarvoor tot 16.000 leiders en leidsters worden verwacht. De Chiro is nog altijd de grootste jeugdbeweging in Vlaanderen en trekt, stevig ondersteund door vrijwilligers en beroepskrachten, telkens weer nieuwe generaties aan. Als kersvers directeur mag Erwin COOLS dat mee in goede banen leiden.

–Hoe komt een grijsaard ertoe een baan bij een jeugdbeweging te aanvaarden?

Om de tien jaar neem ik graag een ander engagement op. Dat geeft je nieuwe inspiratie en je werkgever meer ademruimte. Als je ergens te lang blijft, ga je te zwaar wegen. Drieënvijftig was natuurlijk niet de meest ideale leeftijd om van baan te veranderen. Aanvankelijk overwoog ik een overstap naar een school voor autistische kinderen, maar onverwachts kwam daar die vacature voor directeur van Chirojeugd Vlaanderen uit de bus. Personeel coachen en werken met jonge mensen ken ik vanuit het onderwijs. Groepen verzekeren en juridisch omkaderen, dat is dan weer onbekende materie. Het is dus geen ‘uitboljob’. Overigens veranderde ik voordien al eens van school, om daar dan directeur te worden. In de wereld van het onderwijs is moord net iets erger. (*Licht*).

–Stamt u zelf uit een Chirofamilie?

Het zal je wellicht verbazen, maar als kind was ik nooit bij de Chiro. Dat was thuis niet aan de orde. Mijn broer sloot als zeventienjarige aan en als twintiger ontmoette ik op een Chirofeestje mijn vrouw, die wel in de Chiro gepokt en gemazeld was. Haar hele familie was bij de Chiro. Later vroeg de Chiro van Arendonk mij als haar volwassen begeleider en prompt had de microbe ook mij te pakken. Ik werd lid van de nationale groepsleiding-commissie, werkte mee aan het vasten- en adventsaanbod. Intussen was ook onze dochter groepsleidster en nu is het de vraag of mijn kleinzoon voetballer wordt of bij de Chiro gaat.

–U was dorpsonderwijzer. Mag ik daaruit afleiden dat u zowat alle plaatselijke jongeren leerde lezen en schrijven?



Van een basisschool in Arendonk naar het hoofdkwartier van de Chiro in hartje Antwerpen. © Frank Bahn Müller

Arendonk is een echt dorp. Iedereen kent er iedereen. Als onderwijzer heb je niet enkel een taak als leerkracht, maar je moet ook sociale en opvoedende vaardigheden ontplooien. Tegelijk draaide ik ook mee in allerlei andere activiteiten in het dorp en

„Als Kerk willen we nog te veel bewaker zijn. Het gevolg is dat jonge mensen afhaken”

op de parochie. In de turnkring bijvoorbeeld en in de parochiecatechese. Je deelt het leven van je dorpsgenoten. Alles wat mensen kunnen meemaken, is al eens voor mijn neus gepasseerd.

–Hoe kon Chirojeugd Vlaanderen volgens u de stormen van de tijd doorstaan?

De Chiro blijft op veel jongeren een bijzondere aantrekkingskracht uitoefenen. Ook

in deze tijd is er vraag naar stevige groepsvorming. Veel aanbod voor jongeren is immers vluchtig. Een jeugdbeweging heeft een fundamentele invloed op iemands leven. Bij sollicitaties krijg je als lid van een jeugdbeweging nog steeds een stip naast je naam. Wat wij doen, heeft dus een grote maatschappelijke waarde.

Chirogroepen zijn nog steeds te vinden in parochies of andere plaatselijke gemeenschappen. De proosten verdwenen, maar hun taak werd overgenomen door volwassen begeleiders. Onze drie waarden – graag zien, rechtvaardigheid en innerlijkheid – belichamen een visie en een droom. Daarover waken, zie ik als een opdracht, net als over diversiteit. We gaan nog te braaf om met het feit dat de stedelijke jeugd cultureel zeer verscheiden is.

–Veranderde het engagement van jongeren niet ingrijpend?

Als ik zie wat er in Chirogroepen gebeurt, dan is er nog altijd veel engagement. Ik ben geen pessimist als het gaat over de jeugd. Ze zitten met dezelfde vragen en verwach-

tingen als mijn generatie eertijds, maar je moet ze niet betuttelen. Ik denk dat jonge mensen vandaag veel zelfstandiger zijn. Tegelijk merk ik dat ze in de jeugdbeweging geen egotrippers zijn. Ze kunnen er heus plezier aan beleven dat een ander de bal binnentrap nadat zij de voorzet gaven. Ook voor de zwakkeren is er oog. Bij ons in het dorp maken twee kinderen in een rolstoel deel uit van de groep. Probleemloos past de leiding het programma aan.

–Wat heeft Chirojeugd Vlaanderen volgens haar nieuwe directeur vandaag nodig?

Ons volgend jaarthema focust op het belang van de buurt. De Chiro kan niet zonder haar burens. Wie anders koopt onze wafels, voert ons naar het zwembad? Het lukt maar als er rond groepen een gemeenschap leeft, en dat kan ook een parochie zijn. Paus Franciscus zegt dat we geen controleurs van het geloof moeten zijn. Als Kerk willen we nog te veel bewaker zijn. Het gevolg is dat jonge mensen afhaken. Parochies lopen zo vaak zichzelf voorbij. Vertrouwen daartegen veronderstelt ruimte geven.